

ת"פ 40021/07/15 - מדינת ישראל נגד עידן איסקוב, אביאל איסקוב - כתב האישום בוטל, שמעון דהן, בניו מנשירוב

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 40021-07-15 מדינת ישראל נ' איסקוב ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עידן איסקוב
2. אביאל איסקוב - כתב האישום בוטל
3. שמעון דהן
4. בניו מנשירוב

הנאשמים

גזר דין
(נאשמים 1 ו-4)

הכרעת הדין וההליכים

1. ביום 10.7.15 התרחש אירוע אלים ביציאה ממועדון ריקודים בשם "הדרינק פוינט". במהלך האירוע נפצעו מספר נערים, כמפורט להלן, וזאת כתוצאה מהכאתם ודקירתם באמצעות בקבוקי זכוכית.

(-) למ א (להלן - "מ") נגרמו שני חתכים שטחיים בקרקפת וחתך ביד ימין, אשר נסגרו בסיכות.

(-) לא ז (להלן - "א") נגרמו שני חתכים אורכיים באמה וחתך מינימאלי בשפה. הפצעים נסגרו בתפירה.

(-) לי ב (להלן - "י") נגרם פצע דקירה בבית החזה בגובה האספקט של הלב וכן בבטן עליונה. כן סבל י מהמטומות ואמפיזמה תת עורית. הפצעים נסגרו בתפירה.

2. בהכרעת הדין, אשר ניתנה לאחר שמיעת ראיות, הרשעתי את הנאשמים 1 ו-4 בעבירות הבאות:

(-) נאשם 1 הורשע בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות בצוותא, לפי סעיפים 334 + 335(א)(1)+29 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"); תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 + 382(א) וכן תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

(-) נאשם 4 הורשע בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות בצוותא, לפי סעיף 334 + 335(א)(1)+29 לחוק העונשין; תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 + 382(א) לחוק העונשין ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

3. את עיקרי העובדות לא נדרשתי לקבוע בהכרעת הדין, שכן הן היו מוסכמות על הצדדים, בין היתר בשל כך שרובו של האירוע תועד במצלמות אבטחה. המחלוקת העיקרית בין הצדדים עסקה בשאלה אם יש לראות את הנאשמים כמבצעים בצוותא לחבלות שגרמו אחרים, אשר לא הועמדו לדין (להלן - "להלן האחרים").

4. בסופו של יום קבעתי כי יש לראות את הנאשמים 1 ו-4 כמבצעים בצוותא ביחס לפציעתו של מ. קבעתי בעניין זה כי:

"מדובר בשותפות ספונטאנית, במובן זה שיסוד ההסכמה לפעול במשותף התגבש בסמוך מאוד לאירוע עצמו "ותוך כדי תנועה". עם זאת אדגיש שלא הוכחה הסכמה לעבירה מסוימת, זולת עימות (אליים) עם המתלוננים. ואולם, כאמור, לאור כך שכולם ידעו על דבר קיומו של הנשק הקר, הם מוחזקים כמי שידעו שקיימת אפשרות שיעשה בו שימוש פוגעני התואם את תכונותיו." (סעיף 32 להכרעת הדין)

5. בהכרעת הדין זיכיתי את הנאשמים 1 ו-4 מאחריות לפציעתם של י וא, אשר התרחשה זמן מה לאחר פציעתו של מ. הטעם לזיכוי נבע מכך שבשלב בו נפצעו י וא, לא היו נאשמים 1 ו-4 עוד בקרבת מקום, אלא בחרו לצאת מהמתחם בו התרחשה התקרית האלימה ולא ליטול בה עוד כל חלק. ציינתי כי בשלב זה "השניים לא היו מודעים עוד להתרחשות בזירה השנייה, לא שלטו עוד בנעשה ולא תרמו כבר כל תרומה לביצוע העבירה" ומשכך זיכיתי אותם, כאמור, מחלק זה של האירוע.

6. לצורך הבנת האירוע וחלקו של כל נאשם, אפרט להלן את עיקרי העובדות כפי שנקבעו בהכרעת הדין וכן בהסכמות הצדדים.

א. תחילת האירוע, בוויכוח שהתפתח במועדון בין אחד

המתלוננים בשם א (להלן - "א") לבין אחד מחבריהם של הנאשמים, במהלכו נגח האחרון בפניו של א. בשלב זה החלו דחיפות בין שתי החבורות שכללו את הנאשמים (למעט נאשם 3) והמתלוננים.

ב. מאבטחי המועדון הפרידו בין הניצים והוציאו את המתלוננים מהדלת האחורית, אל חניית הרכבים במתחם בית עסק סמוך. במתחם נכח אותה עת מ, אשר שוחח עם חברו ולא נטל חלק באירוע במועדון.

ג. את הנאשמים ואת האחרים הוציאו המאבטחים מדלת הכניסה אל מחוץ למועדון. החבורה התגודדה סביב אדם, שפרטיו אינם ידועים, אשר היה חבול בעינו והחזיק בידו בקבוק זכוכית גדול של נרגילה (להלן - "האחר").

ד. בשלב זה התארגנה החבורה - שכללה את הנאשמים ושניים אחרים - לאיתור המתלוננים ולעימות עמם. החבורה החלה לנוע למטרה זו. נאשם 4 הוביל את החבורה ובשלב מסוים איתר את המתלוננים והביא נתון זה לידיעת חבריו. בהמשך הצטייד נאשם 4 בבקבוק זכוכית שהיה מונח על חומת המתחם בו היו מצויים המתלוננים.

ה. החבורה נכנסה למתחם והאירוע האלים החל מיד, במסגרתו הטיח האחר את בקבוק הנרגילה בחוזקה בראשו של מ; הנאשם 1 היכה בו מיד לאחר מכן במכת אגרוף לפניו; הנאשם 4 השליך את הבקבוק שאחז על א ולאחר מכן ברח מהמקום ונאשם 1 אחריו. נאשמים 1 ו-4 יצאו מהמתחם ועמדו מעבר לחומת הבטון. בהמשך, התרחש האירוע במסגרתו נדקר י ונפצע א, אך נאשמים 1 ו-4 זוכו, כאמור, מחלק זה של האירוע.

7. להשלמת התמונה יובהר כי נאשם 3 הורשע בהכרעת הדין בעבירה של סיוע לפציעתם של מ, י וא וגזר הדין בעניינו נדחה לצורך קבלת תסקיר משלים.

תסקירי שירות המבחן

8. לבקשת הנאשמים התבקש שירות המבחן להכין תסקירים בעניינם.

נאשם 4 זומן פעמיים לפגישה עם קצין מבחן, אך לא התייצב. בהחלטתי מיום 5.2.17 דחיתי את הסברי בא כוחו באשר לסיבת אי התייצבותו ולא אפשרתי לו הזדמנות שלישית.

שירות המבחן הגיש תסקיר מפורט בעניינו של נאשם 1 ממנו עלה כי הנאשם כבן 21 רווק ואב לילד כבן שנתיים. הנאשם לא שירת בצבא, בשל מעורבות פלילית. נסיבות חייו לא היו קלות ומפאת צנעת הפרט לא אפרטן. הנאשם קיבל אחריות פורמאלית בלבד למעשיו ואף תיאר את מעשיו בניגוד מסוים לממצאים שנקבעו בהכרעת הדין (במיוחד ביחס לנסיבות הכאתו של מ). שירות המבחן התרשם כי החרטה שהביע הנאשם נובעת ממחירים אישיים אותם הוא משלם בשל מעשיו ולא מתוך אמפתיה למתלונן. שירות המבחן ביקש לערוך לנאשם בדיקות שתן אך הוא לא התייצב לשתי בדיקות שנקבעו לו. לאור כך, סבר שירות המבחן כי הנאשם אינו פנוי להליך טיפולי והציע להטיל עליו ענישה קונקרטיה בדמות מאסר בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיהם של הנאשמים כפי שנקבעה בהכרעת הדין וטען כי במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים של בטחון ושלמות גופם של המתלוננים. עוד נטען כי הנאשמים פעלו בתיאום האחד עם השני, אך חלקו של נאשם 4 משמעותי יותר מחלקו של נאשם 1 שכן הוא שיצר את התשתית לקטטה. עוד נטען כי מדובר באירוע מתוכנן היטב אשר הסב נזקים רבים ופוטנציאל הנזק בנסיבות אלו היה ממשי. מכאן נטען כי לאור הפסיקה המתייחסת ל"תת תרבות הסכין" בחומרה, יש לקבוע מתחם עונש ביחס לנאשם 1 הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל ואילו ביחס לנאשם 4 מתחם הנע בין 14 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשמים הפנתה המאשימה לתסקיר השלילי בעניינו של נאשם 1 ולאי שיתוף פעולה מצדו של נאשם 4 עם שירות המבחן. כמו כן צוין כי לנאשמים עבר פלילי. לאור כך התבקש עונש מאסר בחלק העליון של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצויים וקנס.

10. ב"כ נאשם 1 הדגיש כי הנאשמים זוכו מחלק משמעותי באירוע. ביחס לחלק בו הורשעו, נטען כי נקבע בהכרעת הדין שמדובר בשותפות ספונטאנית וכי לא הוכח תכנון מוקדם לפגוע במתלוננים. עוד טען הסנגור כי הנאשם 1 לא הגיע למקום מצויד בכלי נשק כלשהו. מכאן נטען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם, ציין הסנגור כי עברו הפלילי של נאשם 1 כולל עבירות שעבר בהיותו צעיר, וכי אין מדובר בעבירות אלימות. עוד טען הסנגור כי הנאשמים ניהלו את ההליך בצורה עניינית וחסכו זמן ניכר. בנוסף הפנה הסנגור לגילו הצעיר של הנאשם, לנסיבות חייו הקשות, ולפגיעה שנפצע לאחר האירוע. לאור כך סבר הסנגור כי בשים לב לתקופת מעצרו של הנאשם (כחודש) ולתקופה בה שהה באיזוק אלקטרוני, ניתן להסתפק בתקופת המעצר.

11. ב"כ נאשם 4 הדגיש אף הוא כי בהכרעת הדין נקבע שמדובר היה בשותפות ספונטאנית. ביחס לחלקו של הנאשם 4, ציין הסנגור כי ההצטיידות בבקבוק לא הייתה מתוכננת, אלא מדובר בבקבוק שמצא הנאשם על החומה בעת שהלכו לקראת המתלוננים. בהקשר זה טען הסנגור כי חלקו של הנאשם 4 בפגיעתו של מ אינו גבוה וכי הוא הורשע באירוע זה רק מכוח דיני השותפות. ביחס להשלכת הבקבוק על א, טען הסנגור כי מדובר במעשה שנבע מלחץ בו היה נתון הנאשם, אשר ביקש באופן זה לעזוב את המקום. בעניין זה נטען כי

הבקבוק לא התנפץ ולא גרם לחבלה. לאור כך טען הסנגור כי מתחם הענישה ההולם את מעשי הנאשם 4 נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם הפנה הסנגור לכך שמדובר בנאשם צעיר, אב לילד קטן, אשר היה נתון בתנאים מגבילים תקופה ארוכה וכעת החל לעבוד. לאור כך ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש מאסר קצר בעבודות שירות.

12. נאשם 1 בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו וכן הביע אמפתיה כלפי המתלוננים. לדבריו פעל מתוך לחץ ומבלי להפעיל שיקול דעת וכיום, לאחר הולדת בנו הוא מוכן להשתלב בטיפול על מנת לשקם את חייו.

נאשם 4 בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו. הנאשם קיבל אחריות למעשיו והביע נכונות לפצות את המתלוננים.

דין והכרעה

13. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האיטום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם. בענייננו מדובר באירוע אלים מתגלגל ומכאן שקיים קשר הדוק וברור בין העבירות השונות ועל כן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

14. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** כל מילה בדבר הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשמים, מיותרת. מדובר בעבירות אלימות חמורות וקשות, אשר פוגעות אנושות בערך חיי האדם, שלום גופו ובטחונו הכללי וכפי שציין בית המשפט העליון: "למותר להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות, הפוגעות בערכים חברתיים נעלים, ובראשם חיי אדם ושלמות הגוף." (ע"פ 4813/15 פלאח נ' מדינת ישראל (22.3.16)).

15. נסיבות ביצוע העבירה:

התכנון שקדם למעשה העבירה - בהכרעת הדין קבעתי כי מדובר בשותפות ספונטנית. ציינתי כי "מדובר בשותפות ספונטאנית, במובן זה שיסוד ההסכמה לפעול במשותף התגבש בסמוך מאוד לאירוע עצמו 'ותוך כדי תנועה' ". הדגשתי עם זאת שאין מדובר בהצטרפות ספונטנית לאירוע קיים, אלא בספונטניות של ההסכמה, טרם תחילתו של האירוע. בנוסף, קבעתי כי הנאשמים היו מודעים לקיומו של הנשק הקר שבידי האחר וכן לרצונו לפגוע במתלוננים ולהתעמת איתם. לכן צוין כי הם מוחזקים כמי שצפו שימוש אלים בנשק זה.

חלקו היחסי של הנאשם ומידת ההשפעה של אחר עליו - נאשם 1 נכח באירוע בכל שלביו. הוא היה קרוב מאוד

לאירועים. הוא היכה במכת אגרוף את מ שניות ספורות לאחר שזה ספג את בקבוק הנרגילה בראש, בעודו כואב ואוחז את ראשו. מעשה זה מעיד על אטימות, אכזריות ויחס חפצי גבוה מאוד ביחס למטרה לגרום נזק וכאב למתלוננים. יצוין כי מ לא היה חלק מחבורת המתלוננים כלל, אך הדבר לא הפריע לנאשם 1 לזהות כל מי שבחברתם "כאויב" פוטנציאלי ולפגוע בו. עם זאת, נאשם 1 לא החזיק בנשק קר בעת האירוע ולא הוא שהיכה בראשו של מ באמצעות בקבוק הנרגילה.

ביחס לנאשם 4 הרי שאף הוא נכח באירוע בכל שלביו והיה קרוב מאוד לאירועים. נאשם זה חיפש ואיתר את המתלוננים ודאג היטב להביא ממצאים אלו לידיעת חבריו ובהם האחר. נאשם 4 הצטייד בבקבוק בעת כניסתו למתחם, תוך שהוא יודע שצפוי עימות אלים. אכן, ההצטיידות לא הייתה מבעוד מועד אלא רק "ברגע האחרון" אך עדין מדובר בכניסה לעימות כאשר ברשותו כלי נשק קר. בעת האירוע השליך הנאשם 4 את הבקבוק בעוצמה על א ואז נטש את האירוע. בהכרעת הדין הנחתי עבורו, מחמת הספק, כי בחר לעזוב את האירוע מרצונו ולבדל עצמו בכך מהמשכו ולכן הוא זוכה (יחד עם נאשם 1) מהאירועים החמורים שהתרחשו בהמשך. גם בעניינו יש להביא בחשבון שלא נאשם 4 הטיח את בקבוק הנרגילה על ראשו של מ.

הנזק שנגרם באירוע - כתוצאה מהמעשים בהם הורשעו נאשמים 1 ו-4 נגרמו למ (אשר ספג את בקבוק הנרגילה בראש) שני חתכים שטחיים בקרקפת וחתך ביד ימין, אשר נסגרו בסיכות. בהמשך הוא ספג גם אגרוף מנאשם 1. מדובר בנזק של ממש.

הנזק שהיה צפוי מהאירוע - דומה שבנושא זה לא ניתן להפריז ולהגזים. אירוע מהסוג בו נטלו חלק הנאשמים, הוא בעל פוטנציאל ממשי לתוצאה קטלנית עד כדי אובדן חיי אדם. אין צורך להרחיק לכת בדמיון לצורך הבנת הפוטנציאל הקטלני שבאירוע כגון זה. במציאות הישראלית, למרבה הצער, לא אחת אנו שומעים בחדשות כיצד אירוע דומה הסתיים בדקירה למוות של צעיר שכל "חטאו" היה שיצא לבלות ופגש באדם הלא נכון בזמן הלא נכון. אירועים מסוג זה, דומים למעשה להצתה. המשתתפים בהם יודעים כיצד הם מתחילים, אך לעולם לא כיצד יסתיימו. גם בעניינו אנו, הנאשמים אמנם זוכו מהמשכו של האירוע, אך די לעיין בתוצאותיו הקשות, על מנת להבין עד כמה אירוע מסוג זה יכול להסלים ולהביא לתוצאות קטלניות. ודוק: מובן שהנאשמים אינם נענשים על החלק ממנו זוכו. הדברים נאמרו לצורך הבנת המסוכנות שבאירוע רב משתתפים - בו נטלו הנאשמים חלק - כאשר חלק מהמשתתפים מצוידים בנשק קר.

הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות - האירוע התחיל בשל ויכוח סתמי במהלך ריקוד במועדון. המשכו והסלמתו הם תוצאה ישירה של בריונות גרידא. אלימות סתמית ומיותרת, הראויה לכל גינוי וחומרה. ראו בעניין זה דבריו של כב' השופט עמית בבש"פ 1802/11 **נתנאל לוי נ' מדינת ישראל** (16/3/11):

"נקעה נפשו של הציבור מהאלימות הסתמית ההולכת ומתעצמת במקומותינו. נקעה נפשו של הציבור מבריונים אלימים המטילים חתתם על אזרחים תמימים שנקלעו לקרבתם של אותם בריונים, שכל "גבורתם" נידפת ומתפוגגת שעה שהם מוצאים עצמם על ספסל הנאשמים בבית המשפט, אין כמו תופעת הבריונות כדי לפגוע באיכות החיים של האזרח

הקטן שמוצא עצמו מפוחד שמא בשל "מבט חטוף" או מילה "מיותרת" הוא עלול ליפול קורבן להתפרצות אלימה מצד אדם שאינו מכיר כלל כך לגבי בריונות ברחוב ובמקומות ציבוריים וכך לגבי בריונות ואלימות במקומות בילוי ובמועדונים".

16. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה מחמירה ועל-פי רוב כוללת הטלת מאסרים בפועל. ראו למשל דברים שנאמרו בע"פ 167/13 **קטרין אבו זאייד נ' מדינת ישראל** (14.8.13):

"מבלי להקל ראש בשיקולי השיקום בעניין דנן, מצאנו כי ידו של האינטרס הציבורי על העליונה. למרבה הצער, עבירות אלימות בהן מעורבים צעירים, ולא פעם צעירים ללא עבר פלילי, הפכו למעשה של יום ביומו. בתי המשפט מצויים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלימות בדרך של ענישה מרתיעה"

ובעניין שימוש בבקבוקי זכוכית ככלי נשק, ראו:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות מספור על תופעת ה"סכינאות" - אשר דקירה בשבר בקבוק באה בגדרה - וקבע כי יש להילחם בה באמצעות ענישה מחמירה" (רע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14))

ולמדיניות הענישה הראויה למיגור תופעת האלימות ראו:

"לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דיינו" (ע"פ 1463/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.06.2009))

וביחס לעונשים הקונקרטיים המוטלים לרוב בגין עבירות דומות, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

ברע"פ 5675/15 **ולדימיר רדאוש נ' מדינת ישראל** (24.8.15) נידון עניינו של נאשם אשר הכה אחר בראשו באמצעות בקבוק זכוכית וגרם לו לחתף מדמם. בית משפט השלום העדיף את האפיק השיקומי והטיל על הנאשם חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי ציין כי המעשה מחייב עונש מאסר, חרף סיכויי שיקומו של הנאשם, והטיל עליו 8 חודשי מאסר. בית המשפט העליון לא העניק לנאשם רשות ערעור והותיר את העונש על כנו.

ברע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.14) נידון עניינו של נאשם אשר שבר בקבוק על ראשו של אחר ולאחר מכן הטיחו בפניו וגרם לו חתך באורך 10 ס"מ. בית משפט השלום הסתפק בעונש לריצוי בעבודות שירות ואילו בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם לכדי שנת מאסר. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם הענישה ההולם את האירוע הנו 9 חודשי מאסר ועד שנתיים מאסר. בית המשפט העליון (בהרכב) הדגיש את חומרתה וכיעורה של העבירה והותיר את העונש על כנו, חרף סיכויי שיקומו של הנאשם וגילו הצעיר.

ע"פ 2617/14 **חאמד נ' מדינת ישראל** (27.7.14) בו נידון נאשם ל-12 חודשי מאסר בשל כך שתקף את המתלונן, על רקע ויכוח הקשור לזכות קדימה בכביש, במוט ברזל וגרם לו לשבר. ערעורו נדחה תוך שבית המשפט ציין את הצורך להילחם באלימות הגואה בחברה בדרך של הטלת עונשים קשים.

ברע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל** (17.12.15) נדחתה בקשת ערעור של נאשם אשר נידון לשמונה חודשי מאסר, בשל כך שפצע את המתלונן בראשו באמצעות חפץ חד. עברו של הנאשם היה נקי והמלצת שירות המבחן בעניינו הייתה חיובית.

עפ"ג (חי') 6026-10-16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל** (1.11.16) נדחה ערעור נאשם על עונש מאסר בן 9 חודשים שהוטלו עליו בגין הטחת בקבוק בראשו של אחר, אשר גרמה לפציעתו. עברו של הנאשם לא היה נקי אך המלצת שירות המבחן הייתה חיובית.

17. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו, המהוות אירוע אחד, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. חרף השוני המסוים במעשיהם של השניים, לא סברתי כי יש בכך להצדיק קביעת מתחם שונה לכל אחד מהם.

קביעת עונשם של הנאשמים

18. אקדים ואומר כי עונשם של הנאשמים אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. אינני סבור שקיימת הצדקה לסטייה מהמתחם ולמעשה הסנגורים עצמם לא טענו לסטייה בשל סיכויי שיקום, שהרי ברי לכל שאין אפשרות להגיע בעניינם של הנאשמים למסקנה בדבר קיומם של סיכויים כאמור. דברים אלו נאמרים בלב לא קל, שהרי לפנינו נאשמים צעירים (ובמיוחד נאשם 1) אשר למרבה הצער אינם מעוניינים בשיקום. שירות המבחן התרשם מנאשם 1 כבעל דפוסי התנהגות עברייניים (על פי מידע מאבחון קודם) והגיע למסקנה כי הנאשם 1 אינו מעוניין בשינוי אורחות חיו ואינו מכיר בנזקקות טיפולית. הנאשם 1 אף התחמק מבדיקות שביקש שירות המבחן לערוך לו והתמונה הכוללת בעניינו אינה אופטימית. נאשם 4, כפי שצינתי לעיל, לא טרח כלל לסור לפגוש בקצין המבחן חרף שתי הזדמנויות שניתנו לו.

19. עברם של הנאשמים אינו נקי. לנאשם 1 עבירות של החזקת כלי פריצה; נהיגה ללא רישיון ואף נהיגה פוחזת; גניבת רכב; החזקת אגרופן או סכין והפרת הוראה חוקית. אכן מדובר בעבירות שבוצעו בגיל צעיר ונושא זה יובא בחשבון.

עברו של נאשם 4 כולל עבירת סמים לשימוש עצמי משנת 2012. מדובר בעבר קודם קל יחסית והנושא יובא בחשבון.

20. נאשם 1 גילו צעיר והוא מצוי בשכבת הבגירים-צעירים. ברי בעיני שלעונש מאסר השלכות שליליות רבות, במיוחד על אלו שאישיותם טרם גובשה והם מצויים בשכבת הבגירים-צעירים (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.13)). בעניין זה ציין בית המשפט העליון (באותו הרכב ממש אשר דן בפרשת פלוני הנ"ל) כי הלכת פלוני מטרתה "[ל]הבטיח כי בשעת גזירת דינם של בגירים צעירים, בית המשפט יישם את הוראות החוק המבנות את שיקול הדעת השיפוטי באופן הלוקח בחשבון את ייחודיותה האפשרית של קבוצה זו ומייחס למאפייניה המיוחדים את המשקל המתאים והראוי להם, ככל שהם מתקיימים. הגשמת תכלית זו תבטיח כי העונש שייגזר על הבגיר הצעיר אכן יהלום את מידת אשמתו, וכי יוגשם האינטרס הציבורי בשיקומם של עבריינים, על ידי מיצוי פוטנציאל השיקום המוגבר הקיים בחלק מהבגירים הצעירים." (ע"פ 2420/15 אבטלין אברהם נ' מדינת ישראל (29.11.15)).

21. הנאשמים לא נטלו אחריות למעשיהם. עם זאת, אביא בחשבון לקולה כי המחלוקת נסובה סביב שאלה משפטית והנאשמים קיבלו אחריות למעשיהם שלהם (במובחן מאחריות משפטית למעשי אחרים). ואולם, ראוי לציין כי לא התרשמתי מהפנמת חומרת המעשה ובוודאי שלא מחרטה כנה, שיש עמה ערובה לשינוי התנהגות העבר. הדבר היה ניכר בבירור מהתנהגות הנאשמים לכל אורך ניהול המשפט ודומה שבעניינו של נאשם 1 כך גם התרשם שירות המבחן.

22. סיכומי של דבר, אין מנוס במקרה זה מהטלת עונש מאסר על הנאשמים. חומרת המעשה מחייבת תגובה הולמת. אין בעניינם של הנאשמים כל אופק שיקומי שיש בכוחו להביא להימנעות מהטלת עונש מאסר. אינני מקל ראש בחומרתו של עונש זה על הנאשמים. מדובר בצעירים אשר בוודאי יקשה עליהם לשאת בעונש זה. אפשר גם שתהא לעונש זה השפעה שלילית עליהם. תקוותי היא שלא כך יהיה הדבר ולאחר סיומו של העונש, ישכילו לערוך שינוי בחייהם לכיוון חיובי. את גילם הצעיר ויתר הנסיבות לקולה הבאתי בחשבון בקביעת העונש בגדרי המתחם. עונשו של נאשם 4 ראוי שיהיה חמור יותר, בשל חלקו הגדול יותר באירוע, המתבטא בעובדה שהגיע למקום מצויד בנשק קר וכן שהיה פעיל ביותר באיתור המתלוננים והבאת האחר למקום, אשר פצע את המתלוננים באמצעות הנשק הקר שהחזיק.

23. טרם סיום, שוב אחזור על הדברים שציינתי בעת הכרעת הדין. תקופה לא קצרה עברה מאז האירוע ועדין לא אותר העבריין העיקרי ולא הובא לדין. כפי שציינתי בהכרעת הדין, פניו של אותו אדם מופיעות בבירור בסרטונים המצויים בידי המשטרה וכן ניתן לראות בבירור סימנים ייחודיים על גופו. בטוחני שלמשטרת ישראל דרכים יעילות לאיתור אדם זה והדבר אינו בשמיים. יפה שעה אחת קודם.

24. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשם 1

א. מאסר בפועל למשך 9 חודשים. מתקופה זה יש לנכות את תקופת מעצרו: 10.7.15 ועד 13.9.15 .

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור משך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ג. פיצוי למתלונן מ בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט בתוך 30 יום. המאשימה תמציא למזכירות את פרטיו של המתלונן ותיידע אותו בדבר תוצאת גזר הדין.

על נאשם 4

א. מאסר בפועל למשך 11 חודשים. מתקופה זה יש לנכות את תקופת מעצרו: 10.9.15-3.8.15.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור משך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ג. פיצוי למתלונן מ בסך 5,000 ש"ח. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט בתוך 30 יום. המאשימה תמציא למזכירות את פרטיו של המתלונן ותיידע אותו בדבר תוצאת גזר הדין.

זכות ערעור בתוך 45 יום

ניתן היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים.